

Maximes Obsessie

Robert Devriendt

*Maximes
Obsessie*

B&L

MAXIME KOMT DE CARAVAN UIT en loopt het pad af dat naar de boshut leidt. Even houdt hij stil bij de vijver, voelt aan de stam van de waterwilg en trekt dan dieper het bos in. Zijn versleten jas heeft de perfecte schutkleur.

Bij de boshut zet hij een dichtgewaaid luik vast en stapt naar binnen. Hij laat de deur achter zich openstaan.

Tegen de houten wanden staan allerlei rekken en kastjes waarop spullen liggen die je niet meteen herkent in het schaarse licht. Hij pakt het jachtgeweer van tafel, knikt het open en ruikt aan de loop. Daarna knikt hij het weer dicht, hangt het wapen aan de muur en steekt de kaarsen aan die in een gestolde plas kaarsvet naast zijn laptop staan.

Toen hij drie jaar geleden op dit domein terecht kwam had hij eerst in en rond de boshut gespeurd. Met zijn blote handen woelde hij de bosgrond om, stootte daarbij soms op een glasscherf die hem verwondde. Maar zelfs dan hield hij het stukje glas tegen het zonlicht en ging even helemaal op in de kleurschakeringen. Later had hij vooral de greppels afgezocht naast de openbare weg. Laatst nog trof hij er een rugzak aan met daarin een roze topje en een deostick. Bij een dergelijke vondst was het alsof hij geëlektrocuteerd werd en duurde het een poos voor hij zichzelf weer onder controle had. Ook op zijn tochten naar het dorp haakte zijn blik zich steeds weer vast aan het kleinste stukje stof of het onbenulligste voorwerp in de graskant. En in de plaatselijke kringloopwinkel was er altijd wel iets dat hij niet kon weerstaan en dat hij met zich meenam naar de boshut. T-shirts, lingerie, kogelhulzen, gebroken halssnoeren,

parfumflesjes, lippenstiften, een motorhandschoen, nagellak, modebladen... op het eerste gezicht lijkt de verzameling artefacten in de boshut een onoverzichtelijk kluwen. Pas als je beter kijkt, merk je dat er wel degelijk sprake is van een bepaalde orde. Sommige combinaties lijken zelfs een verhaal te suggereren. Zoals het topje en het jachtgeweer, met ernaast de verkleurde foto's van meisjesportretten in onooglijke kadertjes.

De laatste maanden voegt hij nog maar weinig dingen toe aan zijn verzameling. Na de rekwisieten zijn nu de personages aan de beurt. Geregeld nodigt hij mensen uit op het domein. Een van hen is Edith, zij kan elk ogenblik aankomen.

Hij herschikt een schap, maar stopt daarmee wanneer hij met zijn eigen blik geconfronteerd wordt in de spiegel van een maquillagesetje. Uit een kistje haalt hij een verfrommeld stukje krantenpapier tevoorschijn waarin enkele pillen zijn gewikkeld, hij stopt er een paar in zijn mond en gooit met gesloten oogleden zijn hoofd achterover. De overige laat hij in zijn broekzak verdwijnen. Het lijkt alsof hij duizelt; zijn pupillen draaien weg en een paar seconden lang leunt hij tegen de tafel aan. Bij elke ademtocht spant het leder van zijn jas om zijn rug. Hij gaat zitten en klapt zijn laptop open, voert enkele gegevens in en staart daarna roerloos voor zich uit.

EEN PORSCHE PANAMERA bevrijdt zich uit het lussenpatroon van de snelwegafrit en rijdt onder het viaduct door, het landschap in.

Het blonde haar van de bestuurster valt in een losse vlecht over het décolleté van haar donkere jasje. Ze zapt net zo lang tot er Arabische trance uit de speakers komt. Dan strekt ze de vingers aan het stuur, monstert de gelnagels die afgelakt zijn met *French manicure* en werpt een blik in het achteruitkijkspiegeltje. Ze heeft blauwe amandelvormige ogen.

Verderop breekt de zon dan toch nog door in de late namiddag. Weilanden, akkers en boerderijen met ingezakte daken glijden in elkaar over. Dicht bij de weg staren herten als opgezet in de richting van het naderende motorgeluid. Enkele paarden zetten het op een galop.

Wanneer de matzwarte Panamera het bos inrijdt, baadt het interieur van het ene op het andere ogenblik in een difuus groen licht. Op sommige plaatsen valt het zonlicht als een flikkerende spot door de bladeren heen en reduceert de hals van de jonge vrouw tot een bleke vlek. Dieper in het bos mindert ze vaart, slaat af en rijdt door een open hek waarop in sierlijke smeedijzeren letters de naam *Domaine d'Illusion* is aangebracht. Traag rijdt ze de dreef in tot aan de paars bloeiende vlinderstruik op de open plaats. Een buizerd vliegt op, verdwijnt tussen de kruinen van de bomen. De motor valt stil.

Ze klemt een paar Louboutins onder de arm, neemt haar tasje en stap uit. Uit het tasje steekt het heft van een mes. Ze kijkt even om zich heen en loopt dan het bos in.

MET IN DE ENE HAND DE LOUBOUTINS en het tasje in de andere, staat ze in de deuropening.

‘Maxime! Dat ik afgedragen Louboutins moest meebrengen, dat kan ik begrijpen, maar wat ben je in godsnaam van plan met dit keukenmes, je hebt er toch zelf een?’ Met het mes in de hand stapt ze de boshut binnen.

Even kijkt hij op, volgt haar hand en staart dan weer naar beneden, alsof de woorden die hij zoekt als puzzelstukken op de grond zijn uitgestrooid.

‘Als een accu... het mes moet opgeladen zijn, het moet iets van jou zijn, Edith. Wil je iets drinken?’

‘Nee, niet nu, dit keer heb ik echt weinig tijd. Morgen doe ik een shoot voor *Elle* en vanavond wil ik nog wat kledingstukken uitkiezen. Ook volgende week staat mijn agenda al vol. Iedereen wil tegenwoordig iets van me. Maar geen paniek, ik heb mijn telefoon op stil gezet, je zult er niets van merken.’

Ze plaatst haar tasje en de schoenen bij de andere spullen op de tafel. ‘Nu sta ik hier met een mes in mijn handen. Ik lijk wel een *serial killer*. Wat moet ik ermee doen?’

Na elk woord lijken haar lippen aan elkaar te kleven. Ze kijkt in zijn richting maar tast zoals altijd voor een deel in het duister. Ze heeft de indruk dat ze hem nog nooit haarscherp heeft gezien, zoals dat het geval zou zijn bij het volle daglicht of in een fotostudio. Altijd valt er wel een schaduw in de boshut die voor een deel zijn gelaatstrekken verbergt of die voor een obscuur effect zorgt, altijd heeft ze het raden naar de uitdrukking van zijn blik die zich schuilhoudt achter de spiegellende brillenglazen in het zware montuur.

‘Doe maar zoiets.’ Hij toont haar een beduimelde print van een vrouw met een aureool om haar hoofd en een dolk die ze recht op haar hart richt.

Meteen knoopt ze haar jasje los, trekt haar turquoise topje wat naar beneden, en houdt de mespunt tegen haar huid aangedrukt.

‘Zo goed, of moet alles uit?’

‘Nee, doe iets... trager... plechtig...’

Ze weet dat ze nu niets meer hoeft te vragen. Ze kan gewoon de dingen doen die in haar opkomen. Ze hoeft alleen de juiste toonaard te vinden. Ze kan stilstaan, een kleine beweging uitvoeren of simpelweg vertellen wat in haar opkomt. Soms geeft hij kleine aanwijzingen of moet ze bepaalde handelingen eindeloos herhalen, zoals een haarlok wegstrijken of een glas naar haar lippen brengen, steeds opnieuw, als in een haperende film.

Tijdens het eerste rendez-vous in de boshut had hij Edith gevraagd ergens plaats te nemen waar ze zich het meest comfortabel voelde. Na wat gearzel slaagde ze erin die plaats te vinden en met haar blik in een bepaalde richting te kijken, een beetje zoals de naald in een kompas het noorden aanwijst. Hij had kort geknikt, alsof ze de eerste proef met glans had doorstaan, en had haar naam aan het plattegrondje toegevoegd dat in de wand gekrast was waarop verschillende namen stonden aangeduid. Nog niemand had die plaats uitgekozen. Ze was uniek.

Elk personage dat in de boshut komt, is verbonden met een specifieke plaats. Ook op de vloer staan hun namen vermeld. Zo heeft hij hen als het ware altijd binnen handbereik.

‘Wil je dat ik binnen veertien dagen terugkom? Ik zou het nu al graag in mijn agenda schrijven,’ zegt Edith.

Maar haar vraag lijkt niet tot Maxime door te dringen. Ze weet dat zij niet de enige is die hier over de vloer komt. Ooit zal het ophouden. Dat maakt ze op uit zijn woorden die haar meer en meer lijken te suggereren dat er een eind komt aan de afspraken met haar. Soms kiest hij een nieuw personage om de acts, zoals hij de activiteiten in de boshut omschrijft, een nieuwe wending te geven. Misschien is datgene wat ze doet niet meer ‘elektriserend’ genoeg, zoals hij ooit het effect noemde dat ze op hem had. Ze heeft slechts vage vermoedens van wat er zich allemaal in zijn hoofd afspeelt. Meestal is hij erg zwijgzaam en in zichzelf gekeerd. Soms kan hij lange tijd naar haar luisteren, naar de meest uiteenlopende onderwerpen en wil hij alle details horen. Waar ging ze shoppen, wat kocht ze precies, waarom juist dit, waarom deze stof, waarom die tint? Soms vraagt hij haar om bepaalde topjes of jurken mee te brengen en stopt haar dan wat extra geld toe. Geld dat voor Edith niet hoeft, maar dat ze toch aanvaardt omdat Maxime erop aandringt.

Hij laat haar acts uitvoeren, geeft haar wat aanwijzingen, stamelt een paar woorden, en na een uur of minder kan ze de boshut weer verlaten. Zo vroeg hij haar onlangs om voorover op de tafel te gaan liggen, zodat haar losse haren in de richting van de nerven van het hout stroomden. Een andere keer moest ze een woord of een zin eindeloos herhalen. Dan keek hij van heel dichtbij naar elke minimale beweging van haar lippen net zo lang tot ook zij zich verbaasde over de klanken die ze vormde. ‘Trager Edith, trager...’ Verleden week nog moest ze gewoon over haar schouder kijken, een paar seconden maar. Dat was het. Een kwestie van evenwicht, om een lacune op te vullen, zoals op een schilderij, zei hij, terwijl hij met zijn hand bewegingen

in de lucht maakte alsof hij een penseel vasthad. Een toets hier, een tint daar, een kleur afzwakken, een schaduw wat dieper maken... Alles hield verband met elkaar.

Dat hij iets regisseert, daarvan is ze op de hoogte, maar wat er precies in zijn hoofd omgaat weet ze niet, en over welk scenario het uiteindelijk gaat, vertelt hij haar niet. Ze weet ook niet of hij plannen heeft met al die losse scènes. Eerst had ze de ruimte afgespeurd naar camera’s of verborgen opnamemateriaal, maar zoiets heeft ze tot nu nog nooit ontdekt. Worden die scènes dan alleen opgevoerd met hem als enige toeschouwer? Soms hoort ze hem zuchten en weet ze niet of hij aan hyperventilatie lijdt of plots in een of andere impasse raakt.

Het gebeurt dat hij een papiertje bij zich heeft met enkele notities, of een summier tekeningetje waardoor hij zich laat leiden. Soms moet ze een week later dezelfde scènes opvoeren, maar dan met andere kleren. Maar meestal gebeuren de dingen als vanzelf, per toeval als het ware. Kleine acts die op elkaar volgen, soms bruusk, soms tergend traag.

Niet zelden zit hij in de boshut met een gefronste blik achter zijn laptop wanneer ze arriveert. Maar ook naar wat hij daar uitvoert, heeft ze het raden.

Haar rol begint al wanneer ze op het domein aankomt. Of beter: bij haar thuis al, bij het selecteren van de kleren die ze zal aantrekken. Een handeling die haar meteen in een bepaalde stemming brengt. Het geeft haar een goed gevoel, alsof ze beetje bij beetje in een andere realiteit binnentreedt. Altijd als ze de hut weer verlaat, kost het haar moeite om aan de gewone realiteit te wennen.

Maar wat haar de laatste tijd vooral intrigeert, is niet zozeer het feit dat ze begint na te denken over zichzelf en haar handelingen, maar dat ook zij de bewegingen van de

mensen om zich heen begint te analyseren. Soms telt ze het aantal keren dat men een blik op haar werpt wanneer ze in een straat wandelt, of ziet ze de kleuren van de kleren van een koppel en probeert ze eruit af te leiden hoe die relatie in elkaar zit. Soms verbindt ze de blikken die mensen in een bar elkaar toewerpen met denkbeeldige lijnen, met fijne draden als het ware. Als ze dan naar buiten stapt, lijkt het wel of ze zich uit een spinnenweb moet bevrijden. Overal begint ze dingen te zien die haar vroeger niet opvielen.

Toen ze hem daar een keertje over aansprak, zei Maxime dat hij haar wellicht mentaal had besmet, dat ze door hem haar onschuld had verloren. Hij stelde dat we ons altijd in een decor bevinden dat in grote mate door anderen in elkaar is gezet. Voortdurend krijgen we een acteursrol opgedrongen. We kunnen dus maar beter het decor en de scènes waarmee we te maken krijgen grondig analyseren, en beseffen welke rol ons door anderen opgedrongen wordt. Als mensen je eenmaal gecast hebben, dan moet je een hek-sentoer uithalen om daar nog maar iets aan te veranderen. Stel je voor dat je gaat geloven dat je samenvalt met de rol die anderen je opdringen.

Af en toe licht er een nepjuweel op door een straal zonlicht die als een laserstraal het duister van de boshut doorprijkt. Nog steeds richt ze het mes op haar hart en duwt er zichtbaar wat harder mee tegen haar huid.

‘Niet zo hard, Edith! Straks doe je jezelf pijn...’

Maxime bekijkt van dichtbij de aandoenlijke rode vlek van de opgezette poriën onder de punt van het mes, en richt zijn blik dan op de vingernagels die als zoet wit beslag oplichten bij het donkere handvat. Een paar ogenblikken staart hij naar de matte mascara op haar gezicht en beweegt

hij zijn hand in de richting van haar hoofd alsof hij de licht geschminkte huid wil aanraken, maar trekt dan met een korte beweging zijn hand terug.

Hij neemt enkele passen afstand van haar, maar komt een paar ogenblikken later weer dicht op haar af. ‘Toch beter het topje uit... maar trek het jasje dan weer aan. Wil je?’

Wanneer ze haar hoofd van hem afwendt, bemerkt hij hoe het kuiltje in haar hals zich bevallig met schaduw vult.

Zelfs nu hij zo dicht bij haar staat, ziet ze zijn gezicht niet helemaal, maar botst haar blik op de spiegellende brillenglazen. Hoe dicht hij ook bij haar komt, altijd bewaakt hij angstvallig een onzichtbare grens.

Het licht dat door de matgroene glasraampjes valt, wordt zwakker, alles krijgt nu het uitzicht van een zeventiende-eeuwse grisailleschildering: het buitenzicht, het hout, de muren, de huidskleur van Edith met in haar hals een trillende slagader.

‘Leg het mes op tafel, ga nu bij het raam staan. Nee, niet zo dicht...’

Behalve de koeling van de laptop die af en toe aanslaat, is het stil in de boshut. Als je hen met de grootst mogelijke aandacht zou gadeslaan, zou je merken hoe de ademhaling van Maxime en die van Edith synchroon verlopen. In de boshut hangt de doordringende geur van Chanel N° 5.

Edith beweegt traag door de ruimte, tot ze stilstaat en ze met één naaldhak dwars door het hart van een bloem prikt die op de vloer ligt. Met de hand gaat ze tussen het leer van haar ene enkellaars en haar huid.

‘Kan ik mijn laarzen uitdoen?’

Zonder het antwoord af te wachten, trekt ze haar laarzen uit en schikt ze op de betonnen tegels. Haar gladde

huid contrasteert sterk met het ruwe oppervlak van de natuurstenen muur.

Maxime gaat op de tafel af, terwijl hij haar blijft aankijken. Even zoekt hij houvast en voert daarna enkele gegevens in zijn laptop in. Een vast ritueel dat ook bij de seances hoort.

Dan wandelt hij om Edith heen die roerloos voor zich uitstaart, drukt enkele toetsen in op zijn iPhone. De bliepjes van de toetsen doorbreken de stilte, trekken Ediths aandacht.

Een ruwe mannenhand maakt een riem vast aan de halsband van een hond. Tussen de struiken en bomen door haast de man zich met de hond richting boshut. De hond trekt zo hard aan de riem dat de man moeite heeft om het dier in bedwang te houden. Dicht bij de hut maakt hij de riem los, geeft een kort bevel, waarop de hond meteen naar de boshut stormt.

Weer lijkt Maxime te duizelen, hij leunt nu ook met zijn andere hand tegen de wand aan. Edith kijkt een ogenblik in zijn richting, maar wendt dan haar hoofd weer naar de geknakte bloem op de vloer.

‘Houd je blik naar buiten gericht, naar het venster, alsjeblieft...’

Het klimop aan het raam schuurt zachtjes heen en weer over het vensterglas.

Een kort geritsel. Met een smak glijdt een kwijlende hondenmuil over het vensterglas. Een paar ogenblikken priemen de hondenogen in de opengesperde ogen van Edith. Met een korte schreeuw deinst ze achteruit, slaat

haar armen beschermend voor haar borsten. Haar gezicht is rood aangelopen, haar borst gaat wild op en neer.

‘Lupa! Stil!’ roept Maxime zonder zijn blik van Edith af te wenden. Meteen houdt het gegrom op.

De hond komt tot bij de deuropening, huilt als een wolf en verdwijnt dan met verende, jagende tred tussen de rododendrons, haar indringende geur achterlatend die zich langzaam vermengt met het Chanel N°5 parfum.

Edith werpt een korte blik op de iPhone die Maxime in zijn handen houdt en zegt met trillende stem: ‘Hoe kan dit... dit heb je ook in scène gezet, hé... nee, zoiets gaat echt te ver!’

Maxime staat een paar passen van haar verwijderd maar reageert nauwelijks op wat ze zegt. Zo sterk gaat hij op in het registreren van de uitdrukkingen die haar gezicht aanneemt. Haastig en met gefronste blik probeert ze haar topje dicht te ritsen. Ze probeert het steeds opnieuw tot de schuiver in één keer naar beneden glijdt en de rits gaapt als een wonde.

Ze wil nog iets zeggen maar houdt haar lippen stijf op elkaar. Uit gewoonte neemt ze het geld aan maar stopt het onmiddellijk weer in zijn handen. Ze grist haar tas van de tafel en loopt de boshut uit zonder hem nog een blik waardig te gunnen. Maxime loopt haar achterna tot aan de open plaats.

‘Ik wou... ik wou je absoluut geen angst inboezemen, dat weet je, Edith, dat weet je toch?’

In de struiken achter de auto is het geluid van brekende takken te horen. Edith wendt haar hoofd in de richting van het gekraak, mompelt iets binnensmonds en stapt in de Panamera. Meteen als ze start, klinkt er techno.

Terwijl de muziek door zijn hoofd dreunt, voelt Maxime hoe hij het restje pillen in zijn broekzak verkruijmt. Hij wankelt naar de boshut, keert zijn zakken binnenstebuiten, en stopt de verkruijmelde pillen in zijn mond. Dan valt hij neer op de sofa, lijkt het bewustzijn te verliezen.

HET WAS VOORAL DE VERWILDERDE TOESTAND van het domein die Maxime meteen had aangetrokken. Het domein is de laatste uitloper van een bos dat niet in een pijnlijk geometrisch patroon verkaveld is en waar de natuur nog vrij spel heeft. Vanaf het eerste ogenblik was hij in de ban van wat hij er aantrof: een bouwvallige boshut, ontwortelde bomen, enkele verweerde muren, een vijver met grillige oevers. Toen hij er voor het eerst kwam, lichtten er clusters bloemen op, zeldzame wilde bloemen.

Tegen een decor van berken en dennenbomen liet hij op enkele meters van elkaar twee oude caravans plaatsen waarop hij uit gerecycleerd hout een terras construeerde. Spoedig wikkelden er zich klimplanten omhoog langs het aluminium trapje die zich verstrengelden met een balustrade van afgewaaid takken. De ene caravan richtte hij in als slaapplek, in de andere installeerde hij iets dat op een keukentje lijkt.

In het bosgedeelte van het domein staan voornamelijk oude kastanjabomen, acacia's en haagbeuken scheef door elkaar, de meeste naar het oosten gericht. Op een aantal stammen zitten er tondelzwammen, wat op een fatale schimmel duidt. Heel het domein is omheind met een roestig hekwerk dat vastzit tussen de rizomen van woekerende planten.

In de eerste maanden na zijn intrek in het domein had hij er als een gek rondgelopen, hij had de plantengroei ten opzichte van de windrichtingen bestudeerd, gekeken hoe het zonlicht door de kruinen viel en er een ondergroei van wilde lijsterbes en hazelaars aangeplant.

De boshut staat vlak bij een majestueuze eik met enkel wat rododendrons eromheen. Maxime stutte de moederbalk van het dak, herstelde enkele houten wanden en verving de asbest golfplaten door dakpannen die hij in stapeltjes tegen een oude schutting vond. Afhankelijk van het weer glinsteren er vochtdruppeltjes als minuscule pareltjes onderaan op de muur.

In de zomer, vooral tegen de avond, hangt er een zoete kamperfoeliegeur over het domein. Nauwelijks dringt er enig geluid van buitenaf door. Af en toe bespeurt Maxime een schuw groepje reeën dat hem roerloos aanstaart vanuit het dichte struikgewas. Dan blijft hij net zo onbeweeglijk staan als de dieren zelf en durft nog nauwelijks te ademen. Eén keer liep er een ree vlak voor zijn auto, midden in de aanpalende chique villawijk. In paniek dook het dier de greppel in, op zoek naar een opening in de afrastering, naar de vrijheid van het uitgestrekte achterliggende bos.

Eigenlijk is die wijk een zielige verkaveling, met veel buxussen in de voortuinen en in de late herfst overal pompoenen naast de deur. En met imposante brievenbussen uit het soort natuursteen dat men voor grafzerken gebruikt. Vooral wanneer de chrysanten hun intrede doen, baadt heel de wijk in een kerkhofsfeer.

Alleen voor het hoogstnoodzakelijke verlaat Maxime het domein, in een geblutste auto waarvan het merk alleen door kenners nog te achterhalen is. Met de schuwheid van een hert mijdt hij contact met de burens, met uitzondering van de taxidermist, wiens tuin aan het domein paalt. Te pas en te onpas komt de taxidermist met zijn hond op het domein wandelen. Al heel snel hadden de bewoners van de wijk het over de 'zigeuner' als ze het over Maxime hadden.

De eerste maanden op het domein kwamen Maxime voor als één lange vakantie. Hij hoefde niet eens de medicatie in te nemen om zijn gevoelige aard te temperen. Maar na die eerste periode kwam ook de stilte van het bos soms oorverdovend op hem af.

Zolang hij aanplantingen deed, de boshut restaureerde of de grond omwoelde en op zoek ging naar artefacten, was er geen vuiltje aan de lucht. Maar wanneer hij minder omhanden had en te veel begon na te denken, werd het moeilijker. Eerst nog deed hij de oortjes in van zijn mp3-speler en was het muziek die zijn gedachten de nodige zuurstof gaf. Pas de laatste maanden kwam hij op het idee om mensen uit te nodigen. Personages, zoals hij ze noemt, die een gunstig effect op hem hebben en zich met de boshut en met verschillende locaties op het terrein verbinden. Hij doet dit via kleine advertenties op het net. Eerst ging er niemand op de uitnodiging in. Pas toen hij, noodgedwongen, erbij vermeldde dat de visite in de biotoop van een kunstenaar plaatsvond en dat het om een kunstproject ging, kwam er reactie.

Bij de minste twijfel over zijn selectie verzoekt hij sommigen al bij aankomst vriendelijk maar onmiddellijk het domein weer te verlaten. Hij mag er niet aan denken dat er ook hier, op het domein, dingen besmet zouden geraken door mensen die hem afkeer inboezemen.

Maxime kleedt een bezoek aan het domein in als een kortstondige onderdompeling in een authentiek natuurlijk kader. Wat niet eens gelogen is. Zo is ook Edith op het domein terechtgekomen. Hij geeft de bezoekers een kleine vergoeding, wat hun bezoek meteen een professioneel karakter verleent. Hij kiest het soort mensen heel impulsief. Een man met een hond, een verliefd koppel, een jachtopziener.

